

Arrest

nr. 60 664 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die loco advocaat P. LEERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde (G.X.), geboren te (...) op (in) (...), van Chinese nationaliteit, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen,

Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1).

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum

0 - artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of Claeys Johan, administratief assistent geacht de openbare orde / de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden;

Op heterdaad betrapt: Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal
PV nr TU.12.LI.023922/2010 van de politie van Turnhout

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden: (3)

* Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor diefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

* Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: (3)

* Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

* Gezien de persoonlijkheid van betrokkene en de toestand van zijn dossier,

- zijn er sterke vermoedens dat hij zich aan de justitie zal onttrekken

- men dient dus te besluiten dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijner laste niet zal opvolgen.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zicht opdringt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan:

“Schending van artikel 8 EVRM. Om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen aanvoeren, dient er vooreerst sprake te zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Uit de bestreden beslissing bleekt duidelijk en zeer onterecht terecht dat verzoeker er niet in slaagde om de afstammingsband met zijn ouders aan te tonen. Niets is minder waar. De verwerende partij, de Dienst Vreemdelingenzaken, de lokale autoriteiten en de lokale politie wisten allen zeer goed dat verzoeker inderdaad afstamt van de heer (G.Y.). Verzoeker voegde bij zijn verzoek om machtiging tot verblijf ex. art. 9 bis Vreemdelingenwet, m.n. bij zijn verzoek om regularisatie voldoende bewijzen die zijn gezinsband voldoende aantonen. Meer bepaald voegde verzoeker een ontvangstbewijs van een aanvraag voor een bewijs van voldoende huisvesting (bijlage 6). In voormeld attest wordt duidelijk vermeld: identiteit van de echtgenoot/partner/bloedverwant in de opgaande lijn/bloedverwant in de nederdalende lijn van de vreemdeling (stuk 16): (G.X.). (G.S.). De verwerende partij, de dienst vreemdelingenzaken is/was dus duidelijk op de hoogte dat verzoeker als familielid van de burger van de Unie dient beschouwd te worden. Thans voegt verzoeker volledigheidshalve ook het op basis van voormelde aanvraag uitgegeven attest van voldoende huisvesting (bijlage 7) dd. 04/01/10 toe, houdende de bevestiging van de gegevens vermeld in het ontvangstbewijs (stuk 17). Ook uit de feitelijke situatie blijkt zeer duidelijk dat verzoeker een gezin vormt met zijn ouders en partner, gezien zij in België op hetzelfde adres wonen. Gelet op het feit dat er sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de verwerende partij rekening te houden met de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dat het gezinsleven dat hij onbetwistbaar heeft met zijn ouders (G.Y.) en (C.H.-Y.) (stukken 3-7), evenals de partner, mevrouw (W.L.) (stukken 10-13 en 15) op disproportionele wijze wordt aangetast, in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13

mei 1955. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd welke motieven opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM de aantasting van het gezinsleven zouden rechtvaardigen, noch in welke mate deze aantasting proportioneel zou zijn. Het kan bezwaarlijk worden aangenomen dat in de "typeformulering" de nodige "balans" is onderzocht in zin van artikel 8 EVRM, rekening houdend met het feit:

- dat verzoeker als een familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd (stukken 3, 5-7 en 16-17)
- dat verzoeker geen familieleden meer heeft in China,
- dat verzoeker reeds in België is sinds zijn 18 jaar (zijnde ruim 9 jaar)
- dat de ouders van verzoeker in België officieel woonachtig zijn, en beschikken over een verblijfsvergunning (stukken 3-7);
- de familiale situatie van de verzoeker volledig in België gesitueerd is (stukken 4-7 en 9),
- de zwangerschap van zijn partner, mevrouw (W.L.) van hun eerste kind (stukken 10-13 en 15).

Artikel 8 van het EVRM beschermt naast het gezinsleven tevens het privéleven. Onder het recht op respect van het privé-leven, toegekend door de internationale beschermingsinstrumenten van de rechten van de mens, moet worden verstaan als «het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, sexuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd» (J.-L. RENCHON, «La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in *La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme*, Ed, Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92). In het onderhavige geval, moet het onderzoek naar de proportionaliteit uitgevoerd worden, rekening houdend met dit recht op het privé-leven. De Raad van State, preciseert in dit opzicht in haar arrest n° 58.969 van 1 april 1996 dat « het recht op respect van het privé- en familieleven, toegekend door het art. 8.1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, kan worden beperkt door de contracterende Staten binnen de grenzen vastgesteld door het art. 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in de lijn ligt van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk op het bovenvermelde art. 8 uitmaakt, de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, effectief strijdig kan blijken te zijn met dit artikel. » (R.D.E.. 1996, p. 743-744) Paragraaf 2 van deze zelfde beschikking staat geen inmenging in dit recht toe dan op voorwaarde dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in deze paragraaf en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij. Vervolgens, is er geenszins rekening gehouden in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met de noodzaak, die alle wet breekt en die een toekomstige ouder voelt om diens partner en toekomstige kind te voorzien van permanente mentale en dagdagelijkse praktische hulp, waar nodig. Verder, is er weldegelijk sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Immers, het eisen aan het adres van verzoeker om de aanvraag in te dienen in de Volksrepubliek China zou een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven, zeker gezien de zwangerschapstoestand van zijn partner en als gevolg fysieke afhankelijkheid van zijn partner die over een recht op verblijf beschikt. Naast deze "principes" doet het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een beroep op een aantal criteria, die toelaten uit te maken of zo'n daadwerkelijke maatschappelijke behoefte voorligt. Ten eerste is er het pertinentie criterium. De maatregel moet relevant zijn om het beoogde doel te bereiken. Inzake *quod certe non*. Een tweede criterium is dat van de proportionaliteit. Hier is de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. In casu kan moeilijk worden aanvaard dat de beslissing proportioneel is en een legitiem doel nastreeft. Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in *Handboek EVRM, Deel 2, volume 1*, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720). De essentiële vraag is of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. In casu kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat door de uiterst summiere "typeformulering" de nodige "balans" is uitgevoerd in de zin van artikel 8 EVRM, des te meer in het licht van de noodzakelijke appreciatie omtrent de toepassing van de soevereiniteitsclausule indien om de toepassing daarvan wordt gevraagd. Besluit: Dat verzoeker aldus aantoonde dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het recht op privé en familieleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM, nu de bestreden beslissing met deze gegevens verzuimt rekening te houden."

2.2. De verwerende partij repliceert onder meer als volgt:

“Verzoeker beweert dat hij de vader is van het ongeboren kind van mevr. (W.L.), die 6 maanden zwanger zou zijn en waarvan de bevalling voorzien is op 26 maart 2011. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet in staat is enig bewijs voor te leggen waaruit ontegensprekelijk vaststaat als zou hij de vader zijn van het kind van mevr. (W.). Hierbij dient voor ogen gehouden te worden dat slechts d.d. 4 november 2010 de echtscheiding tussen mevr. (W.) en haar toenmalige echtgenoot door de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout werd uitgesproken. Daarenboven legt verzoeker enkel een verklaring van Mevr. (W.) voor waarin zij stelt dat zij zwanger zou zijn van zijn kind en een doktersbewijs van de zwangerschap waarin de bevalling voorzien is op 26 maart 2011. Bovendien blijkt geenszins uit het dossier dat er nog andere familieleden van verzoeker in België zouden verblijven. Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn vader en stiefmoeder die in België zouden verblijven. Echter hij levert geen bewijs van familieband. Zoals reeds gemotiveerd werd in de ongegrondheidsbeslissing d.d. 8 december 2010 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf, is het voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop hij zich beroept, een onvoldoende bewijs om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.”

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van

het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat (Y.G.) zijn vader is en dat zijn partner (W.L.) zwanger is. Hij benadrukt dat er sprake is van een gezinsleven en "het eisen aan het adres van verzoeker om de aanvraag in te dienen in de Volksrepubliek China zou een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven, zeker gezien de zwangerschapstoestand van zijn partner en als gevolg fysieke afhankelijkheid van zijn partner die over een recht op verblijf beschikt", hetgeen een zware inmenging in hun gezinsleven betekent. Verzoeker meent dat deze inmenging niet proportioneel en niet noodzakelijk is in een democratische samenleving waardoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn vader en zwangere partner, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient te worden nagegaan of er banden zijn tussen verzoeker en zijn vader en zijn zwangere partner. In het administratief dossier bevindt zich een gelegaliseerde Chinese notariële akte van 22 april 2002 waaruit blijkt dat verzoeker de zoon is van (Y.G.). Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn vader en zwangere partner en dat hij afhankelijk is van zijn vader aangezien verzoeker sinds 2001 in België verblijft en hier school heeft gelopen. Deze gegevens wijzen op het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De afhankelijkheid van verzoeker van zijn vader en zijn zwangere partner vormen een hinderpaal voor verzoeker om elders een gezinsleven te leiden. Rekening houdend met alle voormelde gegevens dient te worden besloten dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM gegrond is.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC